

Arrest

nr. 123 759 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat I. KEIRSEBILCK en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 september 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 januari 2013 en 25 november 2013.

1.3. Op 4 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Jalalabad (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoun van etnische origine en bent religieus gehuwd. Uw vrouw en kind zijn in Afghanistan gebleven.

U liep slechts vijf jaar school en kan enkel wat Pashtou lezen. U werkte in een autogarage. Een commandant van het leger, die soms met zijn wagen naar de garage kwam, bood u een job aan. U kon als informant of spion aan de slag. U moest onder meer personen schaduwen en over hun activiteiten rapporteren. Bijna twee jaar lang heeft u dit werk gedaan. Telkens u een telefoontje van de commandant kreeg, ging u aan de slag. Dit gebeurde één, twee, drie of vier keer per maand.

Op een dag werden, na een tip van u, vier personen van de Taliban gearresteerd. Op een dag heeft u een dreigbrief van de Taliban ontvangen. Zij eisten dat u uw werk voor de overheid zou stopzetten. U werkte verder maar enkele dagen later werd een legervoertuig waarin ook u zat onder vuur genomen. U meende dat uw leven in gevaar was en in de eerste maand van 1390 (maart-april 2011) heeft u Afghanistan verlaten.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gereisd. Op 19/09/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban naar u op zoek zijn. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsbewijs (taskara), de taskara's van uw moeder en van uw vader, een attest van de Afghaanse overheid in verband met uw tewerkstelling, twaalf foto's waarop u te zien bent in het bijzijn van Afghaanse en buitenlandse militairen en een dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan uw zogezegde spionageactiviteiten voor het Afghaanse leger en in het bijzonder voor de commandant van het leger, Abdul Samad genaamd, die u in dienst zou hebben genomen.

Ten eerste is het onduidelijk voor wie of voor welke instantie u zou hebben gewerkt. Zo is het onduidelijk of u voor de inlichtingendiensten, voor het leger of in persoonlijke dienst van de commandant werkte. U zegt dat u rapporten naar het leger bracht en met het Afghaanse leger samenwerkte (CGVS, 25/01/2013, p.3). U zegt ook dat u van "intelligence" was (CGVS, 25/01/2013, p.3). Op de vraag of u voor de veiligheidsdiensten Amnyat of NDS werkte, ontkent u dit niet maar antwoordt u louter dat u voor de commandant werkte (CGVS, 25/01/2013, p.7). U legt ter staving van uw activiteiten wel een accreditatie voor van het Ministerie van Defensie waarin geschreven staat dat u een agent van de inlichtingendiensten bent in "de oostelijke zone". Als het Commissariaat-generaal u vraagt in welk kantoor u dit document kreeg, zegt u niet te weten of het een kantoor van de inlichtingendiensten dan wel van het leger was (CGVS, 25/01/2013, p.7). Het is u ook niet bekend welke instantie het document heeft afgestempeld (CGVS, 25/01/2013, p.8). U zou maandelijks tienduizend afghani ontvangen hebben maar of u als spion voor de inlichtingendiensten door de autoriteiten of als vertrouwenspersoon van de commandant door de man zelf betaald werd, kan u opnieuw niet verduidelijken (CGVS, 25/01/2013, p.9). Dat uit uw verklaringen niet kan worden opgemaakt wie uw

werkgever nu precies was, is een eerste opmerkelijke vaststelling die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt.

Voorts is het zeer merkwaardig dat u niet kan uitleggen wat er met “de oostelijke zone”, de regio waarbinnen uw accreditatie geldig is, wordt bedoeld. Zelf stelt u dat u in de oostelijke zone werkte en dat ene Abdul Khaliq het hoofd van de oostelijke zone was (CGVS, 25/01/2013, p.3). Het is opmerkelijk dat u zich, wanneer u tijdens het gehoor van 25/11/2013 gevraagd wordt wie Abdul Khaliq is, dit aanvankelijk niet herinnert (CGVS, 26/11/2013, p.6). Op de vraag of met de oostelijke zone de oostelijke provincies van Afghanistan, het oostelijk deel van Jalalabad of de provincie Nangarhar bedoeld wordt, antwoordt u dat u dit niet weet (CGVS, 25/01/2013, p.3). U herhaalt even later dat u niet weet of u kon opereren in Jalalabad of in een ruimere regio (CGVS, 25/01/2013, p.6). Dit is zeer merkwaardig. De auteur van het document schrijft voorts dat men u met deze brief aan alle andere sectoren in de oostelijke zone wil voorstellen (CGVS, 25/01/2013, p.3). Het is dan ook opmerkelijk dat u behalve ene Qasim geen enkele andere informant of spion uit deze zone kent (CGVS, 25/01/2013, p.6). Verder blijkt tijdens het gehoor dat het document dat u voorlegt niet helemaal duidelijk is over uw datum van indiensttreding. Als aan u opheldering wordt gevraagd, blijkt u niet te weten of u in de eerste of in de vijfde maand van 1388 met uw taken voor de inlichtingendiensten begonnen bent (CGVS, 25/01/2013, p.4).

Voorts rijst de vraag waarom een commandant van het Afghaanse leger u zou hebben in dienst genomen. U verklaart dat u rapporten naar het leger moest brengen (CGVS, 25/01/2013, p.3) en dat u informatie afleverde over personen die gevolgd werden (CGVS, 25/01/2013, p.3). Dit klemt toch enigszins met uw verklaring als zou u nauwelijks kunnen lezen of schrijven. U zegt dat u slechts een weinig Pashtou kan lezen en dat Pashtou schrijven zeer moeilijk is (CGVS, 25/01/2013, p.3). Van iemand die in dienst zou zijn bij de inlichtingendiensten en die zegt dat hij rapporten moest afleveren, zoals uw accreditatie suggereert, mag worden verwacht dat deze persoon enigszins geleterd is.

Verder dient te worden opgemerkt dat u over de inhoud van uw werk eveneens weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. U stelt dat u twee taken had, met name de inspectie van wegen waarlangs uw commandant moest reizen en het onderzoek naar bepaalde mensen die om de een of andere reden verdacht waren.

Wat uw eerste taak betreft, kan het volgende worden opgemerkt. U zegt dat u de wegen controleerde vooraleer de commandant er langs kwam. Op die manier moest u naar eigen zeggen verifiëren of er geen bommen of hinderlagen van de Taliban langs de weg waren (CGVS, 25/01/2013, p.7). Dit lijkt weinig zinvol, daar kan worden verwacht dat bommen en hinderlagen niet u en andere voertuigen viseren maar hun werk pas doen als het voertuig van de commandant in zicht komt. Als u gevraagd wordt hoe u dan bepaalde of een weg al dan niet veilig was, geeft u een bijzonder warrige uitleg. U stelt: “Als je iets zou zien, zou je het weten” (CGVS, 25/11/2013, p.11) en nogmaals gevraagd hoe u dan zeker kon zijn dat er geen gevaar dreigde, antwoordt u: “Als je niets gezien hebt, kan je dat niet zeggen” (CGVS, 25/11/2013, p.11). Als u werkelijk zou hebben ingestaan voor de veilige passage van de commandant en zijn konvooi, zou mogen worden verwacht dat u gedetailleerd kan uiteenzetten hoe u die veiligheid van een traject zou hebben nagegaan. Het niet aannemelijk dat u, die bovendien ongewapend zou zijn geweest, de weg, de woestijn en de bergen zou moeten hebben uitkammen langsheen lange trajecten (CGVS, 25/11/2013, p.11), te meer u geenszins kan verduidelijken hoe u daarbij te werk zou zijn gegaan en het niet aannemelijk is dat een commandant, die in zulks zou kunnen rekenen op zijn ondergeschikten, zijn veiligheid aan een onervaren leek zou hebben toevertrouwd.

Dat u geen kennis van zaken heeft, blijkt overigens als u gevraagd wordt welke wegen u dan controleerde. U zegt bijvoorbeeld dat u naar Kot of Dur Baba of Achin reisde. U zegt dat u mensen ging schaduwen maar u zou niet hebben geweten in welke area of in welk district u op dat moment telkens actief zou zijn geweest (CGVS, 25/11/2013, p.10). Dit is bijzonder merkwaardig. U stelt ook dat u, toen u nog in Afghanistan woonde, de namen van andere omliggende provincies nog niet kende en dat u die namen pas in België leerde kennen (CGVS, 25/11/2013, p.8). Ook dit is opmerkelijk. Verder blijkt tijdens het gehoor dat u niet kan verduidelijken of er tussen Jalalabad en Kot (of Bati Kot), waar u actief zou zijn geweest, nog een ander district gelegen is (CGVS, 25/11/2013, p.10). U beweert voorts dat u naar het districtscentrum van Pachir Wa Agam reisde om te zien of de weg ernaartoe veilig was. U blijkt de naam van dat centrum echter niet te kennen (CGVS, 25/11/2013, p.10). U argumenteert dat u de regio niet kende en dat u gewoon moest kijken of het er veilig was (CGVS, 25/11/2013, p.10). Echter,

van iemand die dergelijke functie zou hebben mag worden verwacht dat deze persoon de regio bijzonder goed kent. Dat u niet getuigt van enige basiskennis van de geografie van de provincie vanwaar u beweert afkomstig te zijn, toont andermaal aan dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn.

Behalve deze taak zou u in opdracht van Samad ook mensen hebben gevolgd en bespioneerd. U verklaart dat u namen kreeg van mensen in districten als Rodat en Achin. U zou deze mensen vervolgens hebben gevolgd en geobserveerd. U verklaart dat u moest achterhalen wat die personen deden en van wie zij bezoek kregen (CGVS, 25/01/2013, p.4). Als het Commissariaat-generaal vraagt naar een concreet voorbeeld van dergelijke zaak, herinnert u zich de voormalige krijgshoofd Gul Karim. Dat men u zou hebben ingezet om deze man te schaduwen, maakt u niet geloofwaardig. De informatie die u over deze persoon kan geven (dat hij drugs verhandelde en gronden in beslag nam) blijft immers bijzonder vaag en u slaagt er niet in meer in detail te treden (CGVS, 25/01/2013, p.4,5). Als het Commissariaat-generaal u iets later vraagt een tweede voorbeeld van dergelijk onderzoekswerk te geven, blijkt dat u zich niets meer kan herinneren. U zegt: "Er was een man, ik vergat zijn naam", "Ik herinner het me niet meer, de naam van de man, van het dorp" (CGVS, 25/01/2013, p.8). Wanneer u tijdens het tweede gehoor nogmaals gevraagd wordt of u zich dergelijke opdrachten kan herinneren, stelt u herhaaldelijk dat u zich dergelijke zaken niet meer herinnert en geeft u opnieuw slechts één voorbeeld: u zou mullah Rahman in de gaten hebben gehouden. Gevraagd naar enige uitleg bij deze persoon, blijkt u wederom niets over de man te weten (CGVS, 25/11/2013, p.4). Dat u ook Gul Karim volgde, zoals u tijdens het eerste gehoor beweerde, lijkt u zich tijdens het tweede gehoor al niet meer te herinneren (CGVS, 25/11/2013, p.5). Voorts verklaart u net als tijdens het eerste gehoor dat u een opdracht in Achin had. Als het Commissariaat-generaal u tijdens het tweede gehoor vraagt wat u in Achin ging doen, geeft u geen antwoord en zegt u dat u geen tegenstrijdigheden wil vertellen (CGVS, 25/11/2013, p.9). Het is opmerkelijk dat u niet meer zou weten wat u eerder over uw werk in Achin zou hebben verteld. Uiteindelijk stelt u toch dat daar een man woonde wiens naam u niet meer kent maar die jongeren aanspoorde om zich voor de oorlog te engageren. Verder reikt uw vage uitleg niet. Of die man na uw spionageactiviteiten ook gearresteerd werd, is u eveneens onbekend (CGVS, 25/11/2013, p.9). Wat u in Dur Baba zou hebben gedaan, een regio waar u naar eigen zeggen eveneens werkzaam was, kan u al evenmin verduidelijken (CGVS, 25/11/2013, p.9). Dat u personen zou hebben gevolgd en geschaduwd, is gezien de vaststelling dat u hiervan slechts enkele bijzonder vage voorbeelden kan geven, bijzonder ongeloofwaardig gebleken.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden geconcludeerd dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat Abdul Samad u zou hebben belast met dergelijke opdrachten.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet vertrouwd bent met enkele namen die een spion of informant van het leger niet onbekend in de oren zouden mogen klinken. Zo weet u niet wie Anwarul Haq is (CGVS, 25/01/2013, p.8). De man richtte het Tora Bora Front op en strijdt in Nangarhar tegen de Amerikaanse troepen. Ook zijn vader Yunus Khalis, eertijds een zeer bekend mujahed met grote aanhang in Jalalabad, kent u niet (CGVS, 25/01/2013, p.8). Internationaal bekend opstandelingenleider Haqqani, leider van het gelijknamige terreurnetwerk dat opereert in de grensregio van Afghanistan en Pakistan, is eveneens een naam die u niet kan thuisbrengen (CGVS, 25/01/2013, p.9). Het is niet geloofwaardig dat een informant dergelijke figuren niet zou kennen. Iemand die dit soort werk doet, zal toch minstens op de hoogte moeten zijn van het bestaan en de activiteiten van belangrijke opstandelingen als Anwarul Haq en Jalaluddin Haqqani.

U kan dan wel foto's voorleggen waarop u te zien bent in het bijzijn van buitenlandse en Afghaanse soldaten, op geen enkel moment maakt u het aannemelijk dat u als spion voor deze mensen heeft gewerkt. Zo bent u in het bezit van enkele foto's waarop behalve u ook buitenlandse militairen staan maar u blijkt niet eens te weten of het om Amerikaanse of Engelse soldaten gaat (CGVS, 25/01/2013, p.6), laat staan dat u de namen kent van de soldaten die naast u staan (CGVS, 25/01/2013, p.6). Bovendien stroken deze foto's niet met uw verklaringen als zou u als een spion en "in het geheim" hebben geopereerd (CGVS, 25/01/2013, p.9). Het is ongeloofwaardig dat een informant zich zo uitgebreid op de openbare weg, nota bene in het bijzijn van zijn opdrachtgevers, zou laten fotograferen.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden geconcludeerd dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u als spion heeft gewerkt. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uit deze activiteiten zouden zijn voortgevloeid. Dat uw problemen met de Taliban niet geloofwaardig zijn, blijkt overigens ook tijdens de gehoren voor het Commissariaat-generaal. U stelt dat u door de Taliban werd gevisieerd nadat u informatie over vier Pakistaanse talibs aan de

commandant doorspeelde. Deze leden van de Taliban zouden vervolgens zijn gearresteerd (CGVS, 25/11/2013, p.12). Het is zeer opmerkelijk dat uw verklaringen over deze feiten bijzonder vaag en summier zijn gebleken. U stelt dat uw collega Qasim deze verdachte types in Torkham opmerkte en vervolgens naar u belde. Waarom hij niet naar de commandant telefoneerde, kan u niet verduidelijken (CGVS, 25/11/2013, p.13). U stelt dat de vier werden gearresteerd maar u weet niets over het verder verloop van de zaak. U kan niet zeggen welke plannen zij zouden hebben beraamd, noch weet u of de buitenlandse soldaten of het Afghaanse naderhand meer over hun bedoelingen te weten kwamen (CGVS, 25/11/2013, p.13,14). U verklaart ook niet te weten of de soldaten iets in het voertuig van de Taliban vonden (CGVS, 25/11/2013). Ook dit is opmerkelijk, daar u ter plaatse zou zijn geweest toen zij werden aangehouden (CGVS, 25/11/2013, p.14). U beweert overigens dat enkele van de foto's gemaakt werden toen vier Talibs waren gearresteerd. Echter, u moet toegeven dat van deze beweerde arrestaties niets op de foto's te zien is (CGVS, 25/11/2013, p.6,13).

Verder is het ook merkwaardig dat u niet kan u verduidelijken of de personen in kwestie werden schuldig bevonden en veroordeeld (CGVS, 25/11/2013, p.13). Uiteindelijk zou het toch dit incident geweest zijn dat de aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gevormd. Dat u hierover niets via Abdul Samad of via uw familie (die goede banden met Abdul Samad onderhoudt) zou vernomen hebben, is niet geloofwaardig. Voorts kan u geenszins verduidelijken hoe de Taliban konden achterhalen dat u de commandant tipte over de komst van vier verdachte personen. U zegt dat zij overal hun bronnen hebben (CGVS, 25/11/2013, p.13), wat opnieuw een bijzonder vage verklaring is.

U verklaart verder dat u kort na de arrestatie onder vuur genomen werd toen u in een voertuig, met daarin ondermeer de commandant, onderweg was. U kan niet verduidelijken hoelang na de arrestatie van de vier dit zou zijn gebeurd (CGVS, 25/11/2013, p.14). Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom u denkt dat u het doelwit van deze actie was terwijl het konvooi bestond uit meerdere voertuigen, soldaten en de commandant, antwoordt u dat de commandant nadien niet meer belaagd werd (CGVS, 25/11/2013, p.15). Dit lijkt allerminst een afdoende verklaring. U zegt ook dat Amerikaanse soldaten ter plaatse kwamen en het incident onderzochten. Tot welke bevindingen de Amerikanen vervolgens zouden zijn gekomen en of zij ook de mening waren toegedaan dat u het doelwit van deze actie was, weet u niet (CGVS, 25/11/2013, p.15). U zegt voorts dat u na deze aanslag op uw leven uw familie niet meer heeft gezien en dat u onmiddellijk naar uw oom in Joy Haft vertrokken bent, waar u nog tien of twaalf dagen zou hebben verbleven alvorens u Afghanistan verliet (CGVS, 25/11/2013, p.16). Dit is in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen. Zo zei u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na het incident naar huis terugkeerde waar uw familie uw vertrek uit Afghanistan regelde (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 5). Tijdens het gehoor van 25/01/2013 beweerde u eveneens dat u in de dagen voor uw vertrek bij uw familie in Narenj Bagh verbleef en dat u enkele dagen bij uw oom uw oom in Joy Haft was (CGVS, 25/01/2013, p.10). Dergelijke inconsistente verklaringen bevestigen dat uw asielaas niet geloofwaardig is.

De stukken die u naast de foto's en de aanbevelingsbrief (supra) voorlegt, vermogen niet voorgaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara is louter een bevestiging van uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De taskara's van uw vader en moeder houden evemin enig verband met uw asielaas. De dreigbrief van de Taliban kan uw asielaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is gebleken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaas door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het

noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Onder verwijzing naar artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), stelt verzoeker betreffende de vluchtelingenstatus, na de weergave van de definitie van vluchteling en 'daden van vervolging', dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag heeft op grond van het bezit van de Afghaanse nationaliteit in combinatie met het feit dat hij als informant opgetreden is voor commandant Samad, dat deze gegrondheid van de vrees niet ontkend kan worden nu hij geconfronteerd werd met een dreigbrief van de taliban in dit verband en dat het voertuig waarin hij zich bevond werd beschoten, dat een kopie van de dreigbrief alsook foto's van het beschoten voertuig werden overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wijst op paragraaf 5 van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en stelt dat er in dit verband moet op gewezen worden dat uit de foto's ontegensprekelijk blijkt dat hij minstens een positieve band had met binnenlandse en buitenlands militairen in Afghanistan, dat op basis hiervan alleen al hij door de taliban, als niet-overheidsgezinde groepering, beschouwd kan worden als een tegenstander (informant) en bijgevolg voor hen een doelwit kan worden, dat dit effectief het geval was blijkt uit de dreigbrief die hij ontving.

Verder meent verzoeker dat de verwerende partij tekort komt aan haar motiveringsplicht, verzoeker stelt dat hij in zijn feitenrelaas aangegeven heeft dat er wel degelijk gegronde vrees voor vervolging bestaat, dat hij werd bedreigd door de taliban en passagier was in een militair voertuig dat werd beschoten, dat met betrekking tot de documenten die zijn verklaringen moesten ondersteunen, de verwerende partij niet aan zijn motiveringsplicht voldoet, dat het CGVS oordeelt dat hij het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij als spion heeft gewerkt, dat hij echter een officieel document van de Afghaanse overheid heeft overgemaakt dat zijn tewerkstelling als informant bevestigt, dat het CGVS nergens stelt dat de waarachtigheid van dit document wordt betwist, dat hij verweten wordt niet op de hoogte te zijn van bepaalde zaken, wat niet zou stroken met zijn positie als informant, dat hij er in dit verband wenst op te wijzen dat hij slechts zeer beperkt geschoold was en niet geacht kan worden van al deze elementen op de hoogte te zijn, dat hij slechts benaderd werd als informant omdat het voor een burger gemakkelijker is om bepaalde informatie te weten te komen dan voor militair personeel, dat hem dan ook slechts beperkte informatie werd overgemaakt in het kader van zijn opdracht. Verzoeker wenst zijn verklaringen te herhalen en stelt dat deze zijn inziens geen tegenstrijdigheden bevatten, dat het hem niet kan verweten worden dat hij bepaalde details niet kan verstrekken, onder meer gelet op zijn opleidingsniveau, de beperktheid van beschikbare informatie gelet op de precaire omstandigheden in Afghanistan gedurende de betrokken periode, het inmiddels verstreken tijdsverloop gelet op de lange duur van de gehoorprocedure voor het CGVS en de emotionele impact en stress die zowel de situatie in Afghanistan als de gehoorprocedure voor het CGVS voor hem hebben meegebracht. Verzoeker vervolgt dat hij tal van foto's heeft overgemaakt waarop hij te zien is met Afghaanse en buitenlandse militairen, dat de waarachtigheid van deze foto's niet betwist wordt, dat daaruit ontegensprekelijk blijkt dat hij minstens een positieve band had met binnen- en buitenlandse militairen in Afghanistan, dat op basis hiervan alleen al de taliban hem kunnen beschouwen als tegenstander en hem tot doelwit maken, dat dit effectief het geval was blijkt uit de door hem ontvangen dreigbrief, dat echter zowel de foto's als de dreigbrief zonder omstandige motivering van tafel worden geveegd als zouden zij niet bij machte zijn zijn asielerlaas te ondersteunen, dat hij er wenst op te wijzen dat hij een telefoonnummer van een militair heeft overgemaakt aan het CGVS, welke zijn relaas kan bevestigen, dat het CGVS hem hier echter op geantwoord heeft dat zij deze persoon niet zullen contacteren, dat het slechts op uitdrukkelijk aandringen van verzoeker was dat het telefoonnummer werd opgenomen in het verslag, dat gelet op

deze elementen hij van mening is dat het CGVS niet voldaan heeft aan haar onderzoeksplicht aangaande de aangehaalde feiten en niet geldig tot de genomen beslissing kon komen, dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Na een verwijzing naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst en de bedreiging van zijn leven als gevolg van een binnenlands gewapend conflict in zijn geval niet kan worden ontkend, gelet op de dreigbrief en het feit dat hij reeds onder vuur werd genomen door de taliban, dat er dan ook niet redelijk kan worden beweerd dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat, dat het niet ter discussie staat dat hij afkomstig is uit Jalalabad, dat het CGVS haar oordeel over de veiligheid voor de burgers in deze regio in grote mate steunt op een algemeen rapport van het UNHCR van 6 augustus 2013, dat op basis van dit rapport blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tussen 2007 en 2011 ieder jaar gestegen is, dat het totaal aantal slachtoffers voor 2012 4% lager lag dan in 2011, maar dat in de laatste jaarhelft van 2012 het aantal slachtoffers steeg ten aanzien van dezelfde periode in 2011, dat dezelfde stijgende trend (+23%) zich ook stelt in de eerste jaarhelft van 2013, dat het UNHCR in dit rapport geen opsomming vermeldt van gebieden die in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming, dat het wel stelt dat zich een daling voordeed van veiligheidsincidenten in 2012, maar dat voor de eerste jaarhelft van 2013 het aantal incidenten met 47% steeg ten aanzien van dezelfde periode in 2012, dat ook wordt voorspeld dat 2013 het gewelddadigste jaar wordt na 2011, dat onder de provincies met het hoogst aantal incidenten in 2012 zich ook Nangarhar bevond, vanwaar hij afkomstig is, dat ondanks de daling van het aantal incidenten in 2012, de provincie Nangarhar meer veiligheidsincidenten dan in 2011 kent, dat het rapport ook enkele risicoprofielen aanduidt, dat asielaanvragen afkomstig van een van deze profielen met de nodige omzichtigheid moeten worden onderzocht, dat onder deze risicoprofielen zich burgers bevinden, die, zoals hij, geassocieerd kunnen worden met de overheid en/of het leger, dat er bovendien een nieuwe categorie werd opgenomen, namelijk de jongens en mannen die de leeftijd hebben om te vechten, dat in de richtlijnen ook de praktijk wordt bevestigd waarbij burgers als informanten worden ingeschakeld (bv. gedwongen rekrutering door politiediensten). Verzoeker meent dat het CGVS deze bevindingen in haar beslissing uitdrukkelijk bevestigt, dat het dan ook onbegrijpelijk is hoe het CGVS tot het besluit is kunnen komen dat hij niet in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming, dat er niet kan ontkend worden dat er in de betrokken regio nog steeds tal van burgerslachtoffers vallen als resultaat van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, waarbij verzoeker verwijst naar bijgevoegde persberichten en stelt dat de bevinding van het CGVS dat het merendeel van de aanslagen gericht zijn tegen specifieke personen of instellingen eveneens niet nuttig kan worden aangewend om hem de subsidiaire bescherming te weigeren, dat hij als (voormalig) informant immers een bijzonder risico loopt om doelwit te worden van dergelijke aanslagen, dat voor zover de Raad zou twijfelen aan de waarachtigheid van zijn statuut als informant, dat er dan nog dient gewezen te worden dat uit de aangeleverde foto's onmiskenbaar en onbetwist zijn positieve verhouding met de Afghaanse en buitenlandse militairen blijkt, welke op zich een belangrijk risico voor hem met zich meebrengt, zoals bevestigd in het rapport van 6 augustus 2013 van het UNHCR. Verzoeker wijst er op dat ter ondersteuning van de actuele reële dreiging in de betrokken regio kan gewezen worden op de door hem aan het verzoekschrift gevoegde persberichten en stelt dat ook uit het negatieve reisadvies dat tot op heden van kracht is voor Afghanistan blijkt dat zowel de Belgische regering als de internationale gemeenschap er van overtuigd is dat de veiligheid in Afghanistan momenteel niet kan worden gegarandeerd, dat gelet op zijn verregaande integratie in de Belgische samenleving hij het risico zou kunnen lopen beschouwd te worden als doelwit, dat hij niet inziet waarom hij door de Belgische regering gedwongen teruggestuurd zou kunnen worden naar een land terwijl het haar eigen burgers afraadt naar dit land te gaan. Verder dient er, volgens verzoeker, op te worden gewezen dat het UNHCR er op duidt dat een intern vluchtalternatief niet bestaat in gebieden waar het conflict actief is, dat in tegenstelling tot de richtlijnen van 2010 niet vermeldt wordt in welke specifieke gebieden een intern vluchtalternatief uitgesloten is, dat op basis van de hierboven aangehaalde elementen en de conflicten in de regio aangehaald in de persberichten, er echter dient te worden besloten dat er voor hem, gelet op zijn individuele situatie, geen intern vluchtalternatief voorhanden is, dat het CGVS hem geen dergelijk intern vluchtalternatief heeft voorgesteld, dat hij gelet op voormelde elementen in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, dat uit het bovenstaande en de stukken in bijlage aan het verzoekschrift duidelijk blijkt dat er in Nangarhar en meer bepaald in Jalalabad voor hem wel degelijk een actueel reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofdorde de bestreden beslissing van het CGVS te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in meest ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. In bijlage van zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken, zoals blijkt uit de bijgevoegde inventaris:

- stuk 1: bestreden beslissing en de kennisgeving
- stuk 2: 24 november 2013 – Jalalabad - *“Blast shocks Afghan eastern city of Jalalabad, wounds 2”* (www.news.xinhuanet.com) – twee burgerslachtoffers door bembom
- stuk 3: 16 november 2013 – Jalalabad – *“Blast rocks Afghan eastern town of Jalalabad, wounds 9”* (www.news.xinhuanet.com)
- stuk 4: 8 augustus 2013 – Nangarhar – *“Afghan cemetery attack: bomb kills 14 in Nangarhar”* – BBC News Asia – 12 vrouwen en 2 kinderen gedood door een bom
- stuk 5: 3 augustus 2013 – Jalalabad – *“Deadly bombing hits Afghanistan’s Jalalabad”* (www.aljazeera.com) – aanslag op Indisch consulaat te Jalalabad waarbij tal van Afghaanse burgerslachtoffers vallen: 9 doden en 22 minstens gewonden
- stuk 6: 1 juli 2013 – Jalalabad – *“Suicide bomb attempt thwarted in Afghanistan”* – BBC News Asia – persoon was in de buurt van burgers die cricket aan het spelen waren toen hij werd opgepakt
- stuk 7: 23 november 2013 – Nangarhar – *“Journalist injured in gun attack”* (www.pajhwok.com)
- stuk 8: 12 oktober 2013 – Jalalabad – *“Suicide bomber kills two Afghan police officials”* (www.haveeru.com)
- stuk 9: 1 september 2013 – Jalalabad – *“Mayor’s guard injured in Jalalabad blast”* (www.pajhwok.com)
- stuk 10: 26 maart 2013 – Jalalabad – *“Afghan suicide attack kills five police in Jalalabad”* (BBC News Asia)
- stuk 11: 2 december 2012 – Jalalabad – *“Afghanistan Taliban attack US base in Jalalabad”* (BBC News Asia)
- stuk 12: 11 mei 2013 – *“Two policemen killed in Nangarhar blast”* (www.pajhwok.com)
- stuk 13: 29 mei 2013 – *“Afghan insurgent attack International Red Cross office in Jalalabad”* (The Independent)
- stuk 14: attest van inburgering en andere certificaten.

2.3. Als bijlage bij de verweernota voegt de verwerende partij de COI Focus Afghanistan *“Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad”* van 5 december 2013 alsook de COI Focus Afghanistan *“Corrupte en valse documenten”* van 27 juni 2013.

2.4. In een aanvullende nota van 19 maart 2014 maakt verzoeker volgende stukken over:

- stuk 1: een kopie van een verklaring van commandant Abdul Samad
- stuk 2: een beëdigde vertaling van stuk 1
- stuk 3: een kopie van een verklaring van commandant Humphreys
- stuk 4: een kopie van de omslag van verzending van de stukken 1 en 3

Verzoeker stelt in de aanvullende nota dat hij actief was in Jalalabad als informant/spion voor een commandant van het leger, dhr. Abdul Samad, dat hij in deze hoedanigheid personen diende te schaduwen en over hun activiteiten rapporteren alsook wegen te inspecteren waarlangs militaire konvoien zouden reizen, dat dit gegeven bevestigd wordt door de commandant zelf (stuk 1) evenals van de Amerikaanse commandant met wie hij nauw samenwerkte (stuk 3), dat deze stukken werden opgestuurd vanuit Afghanistan (stuk 4) en dat stuk 1 vervolgens vertaald wordt door een beëdigd vertaler (stuk 2), dat deze stukken aantonen dat hij wel degelijk actief was als informant/spion en hij een gegronde vrees voor vervolging had in Afghanistan, dat zijn asielaanvraag ten onrechte werd afgewezen.

2.5. Ter terechtzitting legt verzoeker in een aanvullende nota de originelen van de stukken 1 tot en met 4, zoals neergelegd in de aanvullende nota van 19 maart 2014, neer.

De verwerende partij legt ter terechtzitting opnieuw de COI Focus Afghanistan *“Corrupte en valse documenten”* van 27 juni 2013 neer.

Verzoeker wijst er terechtzitting op dat hij alles heeft neergelegd wat hij kon, dat hij niet meer kan neerleggen en dat het toch niet zo gewoon is dat het Amerikaanse leger documenten aflevert. De verwerende partij wijst op de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten en wijst er op dat

documenten geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen, wat *in casu* niet het geval is zoals uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker repliceert dat het door de verwerende partij neergelegde document inzake corruptie niet gaat over Amerikaanse documenten, dat deze informatie trouwens algemeen is en niets zegt over de documenten *in casu*.

Betreffende interne rapportage wijst verzoeker er terechtzitting nog op dat hij geen informatie kan meedelen over die rapporten.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. Aan verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van spionageactiviteiten voor het Afghaans leger en in het bijzonder voor commandant Abdul Samad, kan geen geloof worden gehecht. Immers merkt de commissaris-generaal terecht op "*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan uw zagezegde spionageactiviteiten voor het Afghaanse leger en in het bijzonder voor de commandant van het leger, Abdul Samad genaamd, die u in dienst zou hebben genomen.*"

Ten eerste is het onduidelijk voor wie of voor welke instantie u zou hebben gewerkt. Zo is het onduidelijk of u voor de inlichtingendiensten, voor het leger of in persoonlijke dienst van de commandant werkte. U zegt dat u rapporten naar het leger bracht en met het Afghaanse leger samenwerkte (CGVS, 25/01/2013, p.3). U zegt ook dat u van "intelligence" was (CGVS, 25/01/2013, p.3). Op de vraag of u voor de veiligheidsdiensten Amnyat of NDS werkte, ontkent u dit niet maar antwoordt u louter dat u voor de commandant werkte (CGVS, 25/01/2013, p.7). U legt ter staving van uw activiteiten wel een accreditatie voor van het Ministerie van Defensie waarin geschreven staat dat u een agent van de inlichtingendiensten bent in "de oostelijke zone". Als het Commissariaat-generaal u vraagt in welk kantoor u dit document kreeg, zegt u niet te weten of het een kantoor van de inlichtingendiensten dan wel van het leger was (CGVS, 25/01/2013, p.7). Het is u ook niet bekend welke instantie het document heeft afgestempeld (CGVS, 25/01/2013, p.8). U zou maandelijks tienduizend afghani ontvangen hebben maar of u als spion voor de inlichtingendiensten door de autoriteiten of als vertrouwenspersoon van de commandant door de man zelf betaald werd, kan u opnieuw niet verduidelijken (CGVS, 25/01/2013, p.9). Dat uit uw verklaringen niet kan worden opgemaakt wie uw werkgever nu precies was, is een eerste opmerkelijke vaststelling die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnt.

Voorts is het zeer merkwaardig dat u niet kan uitleggen wat er met "de oostelijke zone", de regio waarbinnen uw accreditatie geldig is, wordt bedoeld. Zelf stelt u dat u in de oostelijke zone werkte en dat ene Abdul Khaliq het hoofd van de oostelijke zone was (CGVS, 25/01/2013, p.3). Het is opmerkelijk dat u zich, wanneer u tijdens het gehoor van 25/11/2013 gevraagd wordt wie Abdul Khaliq is, dit aanvankelijk niet herinnert (CGVS, 26/11/2013, p.6). Op de vraag of met de oostelijke zone de oostelijke provincies van Afghanistan, het oostelijk deel van Jalalabad of de provincie Nangarhar bedoeld wordt, antwoordt u dat u dit niet weet (CGVS, 25/01/2013, p.3). U herhaalt even later dat u niet weet of u kon opereren in Jalalabad of in een ruimere regio (CGVS, 25/01/2013, p.6). Dit is zeer merkwaardig. De auteur van het document schrijft voorts dat men u met deze brief aan alle andere sectoren in de oostelijke zone wil voorstellen (CGVS, 25/01/2013, p.3). Het is dan ook opmerkelijk dat u behalve ene Qasim geen enkele andere informant of spion uit deze zone kent (CGVS, 25/01/2013, p.6). Verder blijkt tijdens het gehoor dat het document dat u voorlegt niet helemaal duidelijk is over uw datum van indiensttreding. Als aan u opheldering wordt gevraagd, blijkt u niet te weten of u in de eerste of in de vijfde maand van 1388 met uw taken voor de inlichtingendiensten begonnen bent (CGVS, 25/01/2013, p.4).

Voorts rijst de vraag waarom een commandant van het Afghaanse leger u zou hebben in dienst genomen. U verklaart dat u rapporten naar het leger moest brengen (CGVS, 25/01/2013, p.3) en dat u informatie afleverde over personen die gevolgd werden (CGVS, 25/01/2013, p.3). Dit klemt toch enigszins met uw verklaring als zou u nauwelijks kunnen lezen of schrijven. U zegt dat u slechts een weinig Pashtou kan lezen en dat Pashtou schrijven zeer moeilijk is (CGVS, 25/01/2013, p.3). Van iemand die in dienst zou zijn bij de inlichtingendiensten en die zegt dat hij rapporten moest afleveren, zoals uw accreditatie suggereert, mag worden verwacht dat deze persoon enigszins geleterd is.

Verder dient te worden opgemerkt dat u over de inhoud van uw werk eveneens weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. U stelt dat u twee taken had, met name de inspectie van wegen waarlangs uw commandant moest reizen en het onderzoek naar bepaalde mensen die om de een of andere reden verdacht waren.

Wat uw eerste taak betreft, kan het volgende worden opgemerkt. U zegt dat u de wegen controleerde vooraleer de commandant er langs kwam. Op die manier moest u naar eigen zeggen verifiëren of er geen bommen of hinderlagen van de Taliban langs de weg waren (CGVS, 25/01/2013, p.7). Dit lijkt weinig zinvol, daar kan worden verwacht dat bommen en hinderlagen niet u en andere voertuigen viseren maar hun werk pas doen als het voertuig van de commandant in zicht komt. Als u gevraagd wordt hoe u dan bepaalde of een weg al dan niet veilig was, geeft u een bijzonder warrige uitleg. U stelt: "Als je iets zou zien, zou je het weten" (CGVS, 25/11/2013, p.11) en nogmaals gevraagd hoe u dan zeker kon zijn dat er geen gevaar dreigde, antwoordt u: "Als je niets gezien hebt, kan je dat niet zeggen" (CGVS, 25/11/2013, p.11). Als u werkelijk zou hebben ingestaan voor de veilige passage van de commandant en zijn konvooi, zou mogen worden verwacht dat u gedetailleerd kan uiteenzetten hoe u die veiligheid van een traject zou hebben nagegaan. Het niet aannemelijk dat u, die bovendien ongewapend zou zijn geweest, de weg, de woestijn en de bergen zou moeten hebben uitkammen langsheen lange trajecten (CGVS, 25/11/2013, p.11), te meer u geenszins kan verduidelijken hoe u daarbij te werk zou zijn gegaan en het niet aannemelijk is dat een commandant, die in zulks zou kunnen rekenen op zijn ondergeschikten, zijn veiligheid aan een onervaren leek zou hebben toevertrouwd.

Dat u geen kennis van zaken heeft, blijkt overigens als u gevraagd wordt welke wegen u dan controleerde. U zegt bijvoorbeeld dat u naar Kot of Dur Baba of Achin reisde. U zegt dat u mensen

ging schaduwen maar u zou niet hebben geweten in welke area of in welk district u op dat moment telkens actief zou zijn geweest (CGVS, 25/11/2013, p.10). Dit is bijzonder merkwaardig. U stelt ook dat u, toen u nog in Afghanistan woonde, de namen van andere omliggende provincies nog niet kende en dat u die namen pas in België leerde kennen (CGVS, 25/11/2013, p.8). Ook dit is opmerkelijk. Verder blijkt tijdens het gehoor dat u niet kan verduidelijken of er tussen Jalalabad en Kot (of Bati Kot), waar u actief zou zijn geweest, nog een ander district gelegen is (CGVS, 25/11/2013, p.10). U beweert voorts dat u naar het districtscentrum van Pachir Wa Agam reisde om te zien of de weg ernaartoe veilig was. U blijkt de naam van dat centrum echter niet te kennen (CGVS, 25/11/2013, p.10). U argumenteert dat u de regio niet kende en dat u gewoon moest kijken of het er veilig was (CGVS, 25/11/2013, p.10). Echter, van iemand die dergelijke functie zou hebben mag worden verwacht dat deze persoon de regio bijzonder goed kent. Dat u niet getuigt van enige basiskennis van de geografie van de provincie vanwaar u beweert afkomstig te zijn, toont andermaal aan dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn. Behalve deze taak zou u in opdracht van Samad ook mensen hebben gevolgd en bespioneerd. U verklaart dat u namen kreeg van mensen in districten als Rodat en Achin. U zou deze mensen vervolgens hebben gevolgd en geobserveerd. U verklaart dat u moest achterhalen wat die personen deden en van wie zij bezoek kregen (CGVS, 25/01/2013, p.4). Als het Commissariaat-generaal vraagt naar een concreet voorbeeld van dergelijke zaak, herinnert u zich de voormalige krijgshoofd Gul Karim. Dat men u zou hebben ingezet om deze man te schaduwen, maakt u niet geloofwaardig. De informatie die u over deze persoon kan geven (dat hij drugs verhandelde en gronden in beslag nam) blijft immers bijzonder vaag en u slaagt er niet in meer in detail te treden (CGVS, 25/01/2013, p.4,5). Als het Commissariaat-generaal u iets later vraagt een tweede voorbeeld van dergelijk onderzoekswerk te geven, blijkt dat u zich niets meer kan herinneren. U zegt: "Er was een man, ik vergat zijn naam", "Ik herinner het me niet meer, de naam van de man, van het dorp" (CGVS, 25/01/2013, p.8). Wanneer u tijdens het tweede gehoor nogmaals gevraagd wordt of u zich dergelijke opdrachten kan herinneren, stelt u herhaaldelijk dat u zich dergelijke zaken niet meer herinnert en geeft u opnieuw slechts één voorbeeld: u zou mullah Rahman in de gaten hebben gehouden. Gevraagd naar enige uitleg bij deze persoon, blijkt u wederom niets over de man te weten (CGVS, 25/11/2013, p.4). Dat u ook Gul Karim volgde, zoals u tijdens het eerste gehoor beweerde, lijkt u zich tijdens het tweede gehoor al niet meer te herinneren (CGVS, 25/11/2013, p.5). Voorts verklaart u net als tijdens het eerste gehoor dat u een opdracht in Achin had. Als het Commissariaat-generaal u tijdens het tweede gehoor vraagt wat u in Achin ging doen, geeft u geen antwoord en zegt u dat u geen tegenstrijdigheden wil vertellen (CGVS, 25/11/2013, p.9). Het is opmerkelijk dat u niet meer zou weten wat u eerder over uw werk in Achin zou hebben verteld. Uiteindelijk stelt u toch dat daar een man woonde wiens naam u niet meer kent maar die jongeren aanspoorde om zich voor de oorlog te engageren. Verder reikt uw vage uitleg niet. Of die man na uw spionageactiviteiten ook gearresteerd werd, is u eveneens onbekend (CGVS, 25/11/2013, p.9). Wat u in Dur Baba zou hebben gedaan, een regio waar u naar eigen zeggen eveneens werkzaam was, kan u al evenmin verduidelijken (CGVS, 25/11/2013, p.9). Dat u personen zou hebben gevolgd en geschaduwd, is gezien de vaststelling dat u hiervan slechts enkele bijzonder vage voorbeelden kan geven, bijzonder ongeloofwaardig gebleken. Uit bovenstaande argumentatie dient te worden geconcludeerd dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat Abdul Samad u zou hebben belast met dergelijke opdrachten."

en

"U kan dan wel foto's voorleggen waarop u te zien bent in het bijzijn van buitenlandse en Afghaanse soldaten, op geen enkel moment maakt u het aannemelijk dat u als spion voor deze mensen heeft gewerkt. Zo bent u in het bezit van enkele foto's waarop behalve u ook buitenlandse militairen staan maar u blijkt niet eens te weten of het om Amerikaanse of Engelse soldaten gaat (CGVS, 25/01/2013, p.6), laat staan dat u de namen kent van de soldaten die naast u staan (CGVS, 25/01/2013, p.6). Bovendien stroken deze foto's niet met uw verklaringen als zou u als een spion en "in het geheim" hebben geopereerd (CGVS, 25/01/2013, p.9). Het is ongeloofwaardig dat een informant zich zo uitgebreid op de openbare weg, nota bene in het bijzijn van zijn opdrachtgevers, zou laten fotograferen.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden geconcludeerd dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u als spion heeft gewerkt. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uit deze activiteiten zouden zijn voortgevloeid. Dat uw problemen met de Taliban niet geloofwaardig zijn, blijkt overigens ook tijdens de gehoren voor het Commissariaat-generaal. U stelt dat u door de Taliban werd geviseerd nadat u informatie over vier Pakistaanse talibs aan de commandant doorspeelde. Deze leden van de Taliban zouden vervolgens zijn gearresteerd (CGVS, 25/11/2013, p.12). Het is zeer opmerkelijk dat uw verklaringen over deze feiten bijzonder vaag en summier zijn gebleken. U stelt dat uw collega Qasim deze verdachte types in Torkham opmerkte en vervolgens naar u belde. Waarom hij niet naar de commandant telefoneerde, kan u niet verduidelijken (CGVS, 25/11/2013, p.13). U stelt dat de vier werden gearresteerd maar u weet niets over het verder

verloop van de zaak. U kan niet zeggen welke plannen zij zouden hebben beraamd, noch weet u of de buitenlandse soldaten of het Afghaanse naderhand meer over hun bedoelingen te weten kwamen (CGVS, 25/11/2013, p.13,14). U verklaart ook niet te weten of de soldaten iets in het voertuig van de Taliban vonden (CGVS, 25/11/2013). Ook dit is opmerkelijk, daar u ter plaatse zou zijn geweest toen zij werden aangehouden (CGVS, 25/11/2013, p.14). U beweert overigens dat enkele van de foto's gemaakt werden toen vier Talibs waren gearresteerd. Echter, u moet toegeven dat van deze beweerde arrestaties niets op de foto's te zien is (CGVS, 25/11/2013, p.6,13).

Verder is het ook merkwaardig dat u niet kan u verduidelijken of de personen in kwestie werden schuldig bevonden en veroordeeld (CGVS, 25/11/2013, p.13). Uiteindelijk zou het toch dit incident geweest zijn dat de aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gevormd. Dat u hierover niets via Abdul Samad of via uw familie (die goede banden met Abdul Samad onderhoudt) zou vernomen hebben, is niet geloofwaardig. Voorts kan u geenszins verduidelijken hoe de Taliban konden achterhalen dat u de commandant tipte over de komst van vier verdachte personen. U zegt dat zij overal hun bronnen hebben (CGVS, 25/11/2013, p.13), wat opnieuw een bijzonder vage verklaring is.

U verklaart verder dat u kort na de arrestatie onder vuur genomen werd toen u in een voertuig, met daarin ondermeer de commandant, onderweg was. U kan niet verduidelijken hoelang na de arrestatie van de vier dit zou zijn gebeurd (CGVS, 25/11/2013, p.14). Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom u denkt dat u het doelwit van deze actie was terwijl het konvooi bestond uit meerdere voertuigen, soldaten en de commandant, antwoordt u dat de commandant nadien niet meer belaagd werd (CGVS, 25/11/2013, p.15). Dit lijkt allerm minst een afdoende verklaring. U zegt ook dat Amerikaanse soldaten ter plaatse kwamen en het incident onderzochten. Tot welke bevindingen de Amerikanen vervolgens zouden zijn gekomen en of zij ook de mening waren toegedaan dat u het doelwit van deze actie was, weet u niet (CGVS, 25/11/2013, p.15). U zegt voorts dat u na deze aanslag op uw leven uw familie niet meer heeft gezien en dat u onmiddellijk naar uw oom in Joy Haft vertrokken bent, waar u nog tien of twaalf dagen zou hebben verbleven alvorens u Afghanistan verliet (CGVS, 25/11/2013, p.16). Dit is in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen. Zo zei u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na het incident naar huis terugkeerde waar uw familie uw vertrek uit Afghanistan regelde (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 5). Tijdens het gehoor van 25/01/2013 beweerde u eveneens dat u in de dagen voor uw vertrek bij uw familie in Narenj Bagh verbleef en dat u enkele dagen bij uw oom uw oom in Joy Haft was (CGVS, 25/01/2013, p.10). Dergelijke inconsistente verklaringen bevestigen dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig is.

De stukken die u naast de foto's en de aanbevelingsbrief (supra) voorlegt, vermogen niet voorgaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara is louter een bevestiging van uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De taskara's van uw vader en moeder houden evemin enig verband met uw asielaanvraag. De dreigbrief van de taliban kan uw asielaanvraag slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is gebleken."

Voorts merkt de Raad nog op dat het allerm minst aannemelijk is dat een persoon die werkt als een spion of informant en wiens verzamelde informatie geleid heeft tot de arrestatie van vier talibanleden, na het ontvangen van een dreigbrief van de taliban, verder gaat werken enkel en alleen om zijn loon uitbetaald te krijgen (vragenlijst CGVS, vraag 5). In de Afghaanse context kan verwacht worden dat een 'ontmaskerde' spion/informant niet zo licht met een dreigbrief van de taliban zou omspringen. In het licht van voorgaande is het dan ook uiterst bevreemdend dat verzoeker gewoon verder gaat werken.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

2.9. Verzoeker geeft aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft op grond van het bezit van de Afghaanse nationaliteit in combinatie met het feit dat hij als informant opgetreden is voor commandant Samad, dat deze gegrontheid van de vrees niet ontkend kan worden nu hij geconfronteerd werd met een dreigbrief van de taliban in dit verband en dat het voertuig waarin hij zich bevond werd beschoten. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn asielmotieven, doch laat na de bovenvermelde vaststellingen betreffende de ongelooftwaardigheid van zijn asielaanvraag *in concreto* te weerleggen.

In zoverre verzoeker zijn vrees voor vervolging zou gronden op zijn Afghaanse nationaliteit, wijst de Raad er op dat het louter hebben van de Afghaanse nationaliteit niet volstaat om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker moet immers een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag kunnen aantonen en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit onderhavig arrest.

2.10. Waar verzoeker er op wijst dat uit de foto's ontegensprekelijk blijkt dat hij minstens een positieve band had met binnenlandse en buitenlands militairen in Afghanistan, dat op basis hiervan alleen al hij door de taliban, als niet-overheidsgezinde groepering, beschouwd kan worden als een tegenstander (informant) en bijgevolg voor hen een doelwit kan worden, stelt de Raad vast dat uit de neergelegde foto's geenszins een positieve band met binnenlandse en buitenlandse militairen in Afghanistan blijkt, nu, zoals de verwerende partij terecht opmerkte, blijkt dat verzoeker niet eens weet of het om Amerikaanse of Engelse soldaten gaat, laat staan dat hij de namen kent van de soldaten die op de foto's afgebeeld staan. Uit de foto's blijkt hoogstens dat verzoeker op een bepaald ogenblik gefotografeerd werd met militairen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hieruit een positieve band met militairen in Afghanistan blijkt en al helemaal niet dat de taliban bij deze momentopname aanwezig zouden zijn geweest of dat zij de foto's onder ogen hebben gekregen. Waar verzoeker meent dat het feit dat hij een doelwit kan worden van de taliban, blijkt uit de dreigbrief, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal terecht opmerkte dat de dreigbrief, die verzoeker voorlegt, slechts zijn asielrelaas kan ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit bovenstaande omstandige motivering.

2.11. Betreffende het document van de Afgaanse overheid in verband met verzoekers tewerkstelling, wijst de Raad er op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker niet met valabele argumenten worden weerlegd zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is. Bovendien wees de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker niet weet in welk kantoor hij het document kreeg, dat hem ook niet bekend is welke instantie het document heeft afgestempeld alsook dat het document vermeldt dat hij agent van de inlichtingendienst is in de 'oostelijke zone', doch dat verzoeker niet kan uitleggen wat er met de 'oostelijke zone' bedoeld wordt.

In zoverre verzoeker betreffende voornoemd document stelt dat de waarachtigheid van dit document niet wordt betwist, wijst de Raad er op dat het niet zo is dat aan de door verzoekers voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting.

De Raad benadrukt nog dat zij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft zij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen, dit document ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). De door verzoekers neergelegde stukken tijdens de asielprocedure, in de aanvullende nota en ter terechtzitting, zijnde het attest van de Afgaanse overheid in verband met zijn tewerkstelling, de dreigbrief van de taliban, de verklaring van commandant Abdul Samad en de verklaring van commandant Humphreys, hebben dan ook geen bewijswaarde.

2.12. Betreffende het aan het verzoekschrift gevoegde attest van inburgering, wijst de Raad er op dat het neergelegde attest geen enkel verband houdt met verzoekers ingeroepen problemen in Afghanistan.

2.13. In zoverre verzoeker stelt dat zijn verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten, wijst de Raad er opnieuw op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.14. Waar verzoeker meent dat hem niet kan verweten worden dat hij bepaalde details niet kan verstrekken onder meer gelet op zijn opleidingsniveau en de beperktheid van beschikbare informatie gelet op de precare omstandigheden in Afghanistan gedurende de betrokken periode, wijst de Raad er op dat zelfs van een persoon met een beperkte opleiding verwacht kan worden dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven, die mee de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, met name de opdrachten die hij zou gekregen hebben van de commandant en de informatie die hij desbetreffend verzamelde als spion/informant, voldoende correcte, coherente en duidelijke informatie kan geven (cf. RvS 15 maart 2005, nr. 142.153). Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Gelet op het feit dat verzoeker gevraagd werd naar de opdrachten die hij zelf kreeg en de informatie die hij zelf verzamelde, kan hij niet dienstig verwijzen naar de beperktheid van beschikbare informatie in Afghanistan, noch naar het feit dat hem slechts beperkte informatie werd overgemaakt in het kader van zijn opdracht.

Waar verzoeker meent dat het niet kan verweten worden dat hij bepaalde details niet kan verstrekken gelet op het inmiddels verstreken tijdsverloop en de emotionele impact en stress die zowel de situatie in Afghanistan als de gehoorprocedure voor het CGVS voor hem hebben meegebracht, wijst de Raad er op dat daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor gepaard gaat met enige mate van stress en het gehoor een emotionele impact kan hebben, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zo zij zich werkelijk zouden voorgedaan hebben, zodat de aangevoerde stress of de emotionele impact van de gebeurtenissen of het tijdsverloop van twee jaar (verzoeker meende dat zijn leven in gevaar was in maart-april 2011 en het eerste gehoor op het CGVS vond plaats op 25 januari 2013) geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

2.15. Ook verzoekers opmerking ter terechtzitting dat hij geen informatie kan meedelen over interne rapporten, werpt geen ander licht op de bovenstaande beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens het eerste gehoor van 25 januari 2013 enkele voorbeelden gaf van opdrachten en verzamelde informatie, doch dat zijn verklaringen vaag waren. Uit het eerste gehoor blijkt geenszins dat verzoeker geen voorbeelden kon geven om de reden dat hij niet kon spreken over interne rapporten. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker tijdens het tweede gehoor aangaf dat hij angst had voor die personen waarover hij informatie verzamelde, waarop de ambtenaar verzekerde dat verzoeker vrij kon praten, waarna hij stelt dat er veel personen waren over wie hij informatie verzamelde, dat ze bezig waren met illegale activiteiten, doch dat hij geen namen kan geven, dat het lang geleden is (gehoorverslag 25/11/2013, p. 4). Verder blijkt uit het tweede gehoor dat de ambtenaar verzoeker nogmaals om namen vraagt en dat verzoeker antwoordt 'hoe kan ik die noemen', waarop de ambtenaar vraagt of hij angst heeft om ze te noemen of het niet meer weet. Verzoeker stelt dienaangaande dat hij die persoon niet eeuwig kon volgen, dat hij er niets mee te maken had met die mensen en hun families niet kent (gehoorverslag CGVS 25/11/2013, p. 4). Uit voorgaande blijkt aldus dat verzoekers vage verklaringen omtrent zijn opdrachten geenszins voortvloeien uit angst of verplichting tot geheimhouden van de informatie, nu uit het tweede gehoorverslag duidelijk blijkt dat de ambtenaar verzoeker er op wees dat hij vrijuit kon spreken alsook dat wanneer verzoeker nogmaals expliciet de mogelijkheid krijgt om te duiden dat hij namen eventueel niet kan noemen uit angst, dit geenszins aangeeft.

Voorts wijst de Raad er nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

2.16. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat hij een telefoonnummer van een militair heeft overgemaakt welke zijn relaas kan bevestigen, dat het CGVS hem hier echter op geantwoord heeft dat hij deze persoon niet zou contacteren, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de commissaris-generaal zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad benadrukt dat verzoeker bovendien op generlei wijze, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing weerlegt.

2.17. Waar verzoeker, in zijn uiteenzetting in het verzoekschrift betreffende de subsidiaire bescherming, nog stelt dat in de richtlijnen (*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, van 6 augustus 2013) ook de praktijk wordt bevestigd waarbij burgers als informanten worden ingeschakeld (bv gedwongen rekrutering door politiediensten), wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker nooit gewag maakte van een gedwongen rekrutering. Verder benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar een algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk

wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.18. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.19. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 2013 waarbij hij stelt dat dit rapport enkele risicoprofielen aanduidt zoals de jongens en mannen die de leeftijd hebben om te vechten, wijst de Raad er op dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 stellen dat in een traditionele vorm van mobilisatie, *lashkar* genoemd, elk huishouden een man van gevechtsleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Van dergelijke gedwongen rekrutering is enkel sprake in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen. De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont evenwel geen concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Ook verzoekers verwijzing naar het risicoprofiel van burgers die, zoals hij, geassocieerd worden met de overheid en/of het leger, is niet dienstig nu aan verzoekers profiel als spion en zijn asielrelaas geen geloof wordt gehecht.

2.20. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door de verwerende partij toegevoegd aan zijn administratief dossier, blijkt dat Jalalabad stevig in handen van de overheid is. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is (COI Focus, 'Afghanistan: Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013, 21-23).

Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul, die over een internationale luchthaven beschikt (COI Focus, *"Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict"*, 20 november 2013, p. 43). Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvooien en meestal zonder slachtoffers. De directeur van Pajhwok in Jalalabad geeft aan dat de weg veilig is, maar stipt een groot probleem qua verkeersveiligheid aan (COI Focus, *'Afghanistan: Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*, 5 december 2013, 23-24).

2.21. Verzoeker brengt echter geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie. Uit de door verzoekers bijgevoegde persartikelen betreffende Jalalabad kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Een groot deel van de aan het verzoekschrift gevoegde persartikelen betreffende de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad bevestigen de informatie van het CGVS dat aanslagen gebeuren op zogenaamde hoge profielen. Verder wordt er weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota, blijkt aldus dat er in de stad Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.22. Waar verzoeker stelt dat het CGVS haar oordeel over de veiligheid voor de burgers in deze regio in grote mate steunt op een algemeen rapport van het UNHCR van 6 augustus 2013, dat op basis van dit rapport blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tussen 2007 en 2011 ieder jaar gestegen is, dat het totaal aantal slachtoffers voor 2012 4% lager lag dan in 2011, maar dat in de laatste jaarhelft van 2012 het aantal slachtoffers steeg ten aanzien van dezelfde periode in 2011, dat dezelfde stijgende trend (+23%) zich ook stelt in de eerste jaarhelft van 2013, dat het UNHCR in dit rapport geen opsomming vermeldt van gebieden die in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming, dat het wel stelt dat zich een daling voordeed van veiligheidsincidenten in 2012, maar dat voor de eerste jaarhelft van 2013 het aantal incidenten met 47% steeg ten aanzien van dezelfde periode in 2012, dat ook wordt voorspeld dat 2013 het gewelddadigste jaar wordt na 2011, dat onder de provincies met het hoogst aantal incidenten in 2012 zich ook Nangarhar bevond, vanwaar hij afkomstig is, dat ondanks de daling van het aantal incidenten in 2012, de provincie Nangarhar meer veiligheidsincidenten dan in 2011 alsook in zoverre hij persartikelen bij zijn verzoekschrift voegt betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk vermag te doen aan bovenvermelde conclusie gezien deze informatie niet gericht is op de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad-stad, doch daarentegen een algemene beschouwing betreft van de veiligheidssituatie in heel Afghanistan en een beoordeling van de veiligheidssituatie van de provincie Nangarhar.

2.23. In zoverre verzoeker meent dat het argument dat het merendeel van de aanslagen gericht zijn tegen specifieke personen of instellingen niet nuttig kan worden aangewend om hem de subsidiaire bescherming te weigeren, dat hij als (voormalig) informant immers een bijzonder risico loopt om doelwit te worden van dergelijke aanslagen, wijst de Raad er op dat aan verzoekers profiel als informant geen geloof wordt gehecht, zodat voormelde kritiek niet dienstig is.

2.24. Waar verzoeker stelt dat uit de aangeleverde foto's onmiskenbaar en onbetwist zijn positieve verhouding met de Afghaanse en buitenlandse militairen blijkt, welke op zich een belangrijk risico voor hem met zich meebrengt, zoals bevestigd in het rapport van 6 augustus 2013 van het UNHCR, wijst de Raad op wat uiteengezet werd in punt 2.10 en stelt hij vast dat de foto's geenszins onbetwist een positieve band met militairen aantonen waardoor verzoeker een risico zou lopen, zoals aangegeven in het rapport van het UNHCR.

2.25. Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar het negatieve reisadvies dat tot op heden van kracht is, wijst de Raad erop dat dit slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van verzoekers land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Zoals reeds gesteld is de verwijzing naar het desbetreffende reisadvies voorts irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft.

2.26. Waar verzoeker stelt dat hij gelet op zijn verregaande integratie in de Belgische samenleving hij het risico zou kunnen lopen beschouwd te worden als doelwit, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij geenszins concreet aannemelijk weet te maken.

2.27. De Raad stelt vast dat er voor burgers uit de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de stad Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande is een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker niet aan de orde.

2.28. Verzoekers argument dat het risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst en de bedreiging van zijn leven als gevolg van een binnenlands gewapend conflict in zijn geval niet kan ontkend worden gelet op de dreigbrief en het feit dat hij reeds door de taliban onder vuur werd genomen, is niet dienstig nu aan verzoekers asielrelaas geen geloof wordt gehecht.

2.29. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.30. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.31. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER